

Arrest

nr. 93 940 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 22 augustus 2012 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 30 juli 2012 een asielaanvraag in.

Op 17 augustus 2012 zijn verzoekers gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal.

Op 22 augustus 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Met betrekking tot eerste verzoeker:

"S., K.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

22-08-2012

Asielaanvraag: 30/07/2012

Overdracht CGVS: 07/08/2012

U werd op 17 augustus 2012 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Punjabi machtig is, van 09.00 uur tot 10.00 uur. Uw advocaat Meester R. S. loco Meester V.B. K. was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Indische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Haibowal, Ludhiana. Toen u begin februari 2012 laat in de avond met uw motorfiets onderweg was, werd u tegengehouden door twee onbekende mannen. Ze zeiden dat hun motorfiets defect was en vroegen een lift naar de stad. In eerste instantie weigerde u maar nadat ze u bedreigden met een pistool gaf u hen toch een lift. Verderop vond een politiecontrole plaats. Toen de mannen dit zagen bevalen ze u te stoppen en vluchtten ze weg. De politie zag dit gebeuren en vroeg u wie die mannen waren. U zei dat u ze niet kende. De politie noteerde uw gegevens en u kon beschikken. De volgende ochtend kwam de politie naar uw thuis. In de buurt van waar de mannen de dag ervoor gevlucht waren, werd een politiecommissaris vermoord. De mannen die u een lift had gegeven werden hiervan verdacht en de politie nam u mee voor ondervraging. Enkele uren later werd u opnieuw vrij gelaten. Drie dagen later kwam de politie opnieuw naar uw thuis en opnieuw werd u meegenomen voor ondervraging. U werd geslagen en onder druk gezet om de namen te geven van de mannen die u een lift had gegeven. Diezelfde avond werd u terug vrij gelaten. Toen de politie één of twee dagen later voor een derde keer naar uw thuis kwam vluchtte u langs de achterdeur weg. U dook onder en contacteerde een smokkelaar die uw vertrek uit India regelde. Ondertussen kwam de politie nog enkele keren naar uw thuis naar u op zoek. Omdat uw echtgenote werd lastig gevallen door de politie ging ze samen met de kinderen naar een tante van u. Op 26 juni 2012 reisde u samen met uw echtgenote, twee kinderen en de smokkelaar van India naar Frankrijk, met een transit in Dubai. Na aankomst verbleven jullie de eerste vier dagen in een hotel. Daarna werden jullie ondergebracht in een huis. Een kleine maand later werden jullie per taxi naar België gebracht. Op 30 juli 2012 dienden u en uw echtgenote een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u twee internetartikels neer.

B. Motivering

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd Indië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Het vermoeden dat er in hoofde van u noch een gegronde vrees voor vervolging bestaat, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wordt bevestigd door de vaststelling dat u verschillende ongeloofwaardige verklaringen aflegde.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat u in december 2005 een visumaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Als motief gaf u toen aan op familiebezoek te willen komen naar de broer van uw echtgenote, die al sinds 1994 in België verblijft. De aanvraag werd echter geweigerd. Aangezien het noodzakelijk is om over een paspoort te beschikken alvorens een visumaanvraag te kunnen indienen, betekent dit ook dat u in 2005

in het bezit was van een paspoort. Hoewel het bezit van een paspoort en de aanvraag van een visum zeven jaar geleden geen negatieve invloed kan hebben op de beoordeling van uw beweerde problemen in 2012, bleef u tijdens het gehoor op het CGVS ontkennen dat u ooit een paspoort hebt gehad of ooit een visum hebt aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid reeds op fundamentele wijze aangetast.

Voorts legde u ongeloofwaardige verklaringen af betreffende uw reis van India naar België. Zo wist u niet met welk paspoort u India hebt verlaten. U wist niet of het een Indisch paspoort was. U wist niet onder welke naam en geboortedatum u reisde. U wist niet met welk visum u reisde (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Daar u echter twee internationale vluchten nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, zeker wanneer u de Schengenzone betreedt, mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort verwacht worden. De ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, ondermijnt nog verder uw algehele geloofwaardigheid en is eerder een indicatie dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met eigen paspoort bent gereisd.

Wat betreft uw asiel relaas legde u twee internetartikels neer over de moord op een politie officier. Uw naam wordt daarin nergens vermeld als verdachte of wat dan ook. Ze zijn dan ook op geen enkele manier een begin van bewijs van uw asielrelaas. Verder legde u geen documenten neer. Uw asiel relaas kan bijgevolg enkel beoordeeld worden op basis van uw verklaringen. Bovenstaande vaststellingen hebben uw algehele geloofwaardigheid echter reeds danig aangetast.

U beweerde dat de politie naar u op zoek is. Toch is er geen klacht tegen u ingediend en bent u officieel ook niet aangeklaagd (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Indien de politie werkelijk naar u op zoek zou zijn, is er niets dat hen in de weg zou staan om zelf een First Information Report (FIR) te registreren tegen u en officieel een zaak tegen u te beginnen. De vaststelling dat dit niet gebeurde, toont aan dat de mate waarin u gezocht werd door de politie danig gerelativeerd dient te worden.

Aangezien u officieel niet werd gezocht door de Indische politie is er geen enkele reden waarom het intern vluchtalternatief niet op u van toepassing zou zijn. Uw problemen overstijgen het lokale niveau immers niet. Indien u al enigszins problemen zou hebben gekend met de lokale politie, staat niets u in de weg zich elders in India te vestigen.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- of reisdocument, waardoor uw identiteit en reisweg niet kunnen worden nagegaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De internetartikels hebben geen betrekking op uw persoon. Ze kunnen dan ook op geen enkele wijze uw asielrelaas staven.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen”

Met betrekking tot tweede verzoekster:

“K., B.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 30/07/2012

Overdracht CGVS: 07/08/2012

U werd op 17 augustus 2012 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Punjabi machtig is, van 10.05 uur tot 10.30 uur. Uw advocaat Meester R. S. loco Meester V. B. K. was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U hebt de Indische nationaliteit. Op 26 juni 2012 hebt u uw land van herkomst verlaten en op 30 juli 2012 hebt u in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot (S. K.) werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt. Zo zou uw echtgenoot een lift hebben gegeven aan twee mannen die later door de politie werden gezocht. Hierna zou de politie uw

echtgenoot verschillende malen meegenomen en ondervraagd hebben. Ter staving van uw asielrelaas legde u een schoolcertificaat voor.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot (S. K.). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag werd genomen, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden Van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

end te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 1 juni 2012 werd Indië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Het vermoeden dat er in hoofde van u noch een gegronde vrees voor vervolging bestaat, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wordt bevestigd door de vaststelling dat u verschillende ongeloofwaardige verklaringen aflegde.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat u in december 2005 een visumaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten. Als motief gaf u toen aan op familiebezoek te willen komen naar de broer van uw echtgenote, die al sinds 1994 in België verblijft. De aanvraag werd echter geweigerd. Aangezien het noodzakelijk is om over een paspoort te beschikken alvorens een visumaanvraag te kunnen indienen, betekent dit ook dat u in 2005 in het bezit was van een paspoort. Hoewel het bezit van een paspoort en de aanvraag van een visum zeven jaar geleden geen negatieve invloed kan hebben op de beoordeling van uw beweerde problemen in 2012, bleef u tijdens het gehoor op het CGVS ontkennen dat u ooit een paspoort hebt gehad of ooit een visum hebt aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid reeds op fundamentele wijze aangetast.

Voorts legde u ongeloofwaardige verklaringen af betreffende uw reis van India naar België. Zo wist u niet met welk paspoort u India hebt verlaten. U wist niet of het een Indisch paspoort was. U wist niet onder welke naam en geboortedatum u reisde. U wist niet met welk visum u reisde (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Daar u echter twee internationale vluchten nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot demogelijkheden behoren, zeker wanneer u de Schengenzone betreedt, mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort verwacht worden. De ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, ondermijnt nog verder uw algehele geloofwaardigheid en is eerder een indicatie dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met eigen paspoort bent gereisd.

Wat betreft uw asielrelaas legde u twee internetartikels neer over de moord op een politie officier. Uw naam wordt daarin nergens vermeld als verdachte of wat dan ook. Ze zijn dan ook op geen enkele manier een begin van bewijs van uw asielrelaas. Verder legde u geen documenten neer. Uw asielrelaas kan bijgevolg enkel beoordeeld worden op basis van uw verklaringen. Bovenstaande vaststellingen hebben uw algehele geloofwaardigheid echter reeds danig aangetast.

U beweerde dat de politie naar u op zoek is. Toch is er geen klacht tegen u ingediend en bent u officieel ook niet aangeklaagd (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Indien de politie werkelijk naar u op zoek zou zijn, is er niets dat hen in de weg zou staan om zelf een First Information Report (FIR) te registreren tegen u en officieel een zaak tegen u te beginnen. De vaststelling dat dit niet gebeurde, toont aan dat de mate waarin u gezocht werd door de politie danig gerelativeerd dient te worden.

Aangezien u officieel niet werd gezocht door de Indische politie is er geen enkele reden waarom het intern vluchtalternatief niet op u van toepassing zou zijn. Uw problemen overstijgen het lokale niveau immers niet. Indien u al enigszins problemen zou hebben gekend met de lokale politie, staat niets u in de weg zich elders in India te vestigen.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Tenslotte dient opgemerkt dat u niet in het bezit bent van enig identiteits- of reisdocument, waardoor uw identiteit en reisweg niet kunnen worden nagegaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De internetartikels hebben geen betrekking op uw persoon. Ze kunnen dan ook op geen enkele wijze uw asielrelaas staven.

Het door u neergelegde schoolcertificaat voegt niets wezenlijks toe aan uw asieldossier.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 *juncto* artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

3. Over de ontvankelijkheid

Waar verzoekers *in fine* van het verzoekschrift vragen *"de beslissing a quo te hervormen en de status van vluchteling aan verzoekers toe te kennen ondergeschikt subsidiaire bescherming"* dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen werden getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) treedt in onderhavige betwisting op als annulatierechter conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, laatste lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad is derhalve niet bevoegd om verzoekers een vluchtelingenstatuut toe te kennen of subsidiaire bescherming te verlenen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In het eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet houdt het volgende in: (...)

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat er door het Commissariaat Generaal geen grondig onderzoek meer werd gevoerd naar de problemen die door verzoekers werden aangehaald nu het Commissariaat Generaal stelt dat het aan verzoekers toebehoort om het "tegenbewijs" te leveren van hun risico op vervolging of op de mogelijkheid van ernstige schade ingeval van terugkeer.

Dat deze stelling volledig in strijd is met de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het recht op een onafhankelijke beoordeling van zijn dossier nu het Commissariaat Generaal er ab initio reeds van uitgaat dat het relaas van verzoekers niet in aanmerking komt op een grondig onderzoek.

Dat deze motivering van het Commissariaat Generaal ook geen rekening houdt met de moeilijke omstandigheden waarbij verzoekers in allerijl hun land met de kinderen zijn dienen te ontvluchten en geen weet of mogelijkheid hadden om tal van documenten mee te brengen om de verschillende feiten van hun relaas te staven.

Dat door ervan uit te gaan dat verzoekers zelf het "tegenbewijs" moeten leveren, de Commissaris Generaal bijkomende vereisten oplegt aan de asielpcedure die nergens werden voorzien in de wet.

Dat de huidige positie van de Commissaris Generaal erop neerkomt dat het zogenaamde "tegenbewijs" door verzoekers enkel nog zou kunnen geleverd worden door documenten, attesten, ...

Dat hierdoor de Commissaris Generaal duidelijk geen blijk meer geeft van enige onpartijdigheid bij de behandeling van het asielrelaas van verzoekers en daarentegen reeds een vooringenomen houding heeft aangenomen m.b.t hun asielverhaal zonder grondig onderzoek.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur voor alle andere wettelijke bepalingen gaan en ook inhouden dat de betrokken overheid vervolgens niet mag nalaten een grondig onderzoek te verrichten van de verschillende elementen door verzoekers aangehaald.

Dat er duidelijk ook een probleem is met de motiveringsverplichting die op het Commissariaat Generaal rust.

Dat artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 voorschrijft dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

Dat uit het hierna volgende blijkt dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is:

Vooreerst menen verzoekers dat zij onder het toepassingsgebied vallen van artikel 1 van de Conventie van Genève en van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de beweerde visumaanvraag in het verleden door verzoekers, kan de Commissaris Generaal dergelijk element niet in aanmerking nemen voor de beoordeling van de huidige asielaanvraag van verzoekers.

Dat zoals de bestreden beslissing het zelf vermeldt deze aanvraag volgens de informatie van het CGVS dateert van 2005, terwijl de problemen van verzoeker dateren sinds februari 2012.

Dat door dit element dat van geen enkele waarde is voor verzoekers asielrelaas, het Commissariaat Generaal moeilijk kan stellen dat verzoekers relaas dan maar door een algehele ongeloofwaardigheid wordt aangetast.

Dat wat betreft het beweerde paspoort waarmee verzoekers zouden hebben gereisd, dient te worden opgemerkt dat verzoekers werden vergezeld door een "passeur".

Dat de Commissaris Generaal moeilijk dit element kan terzijde schuiven nu ingeval van mensensmokkel van vluchtelingen deze vluchtelingen uiterst zelden in het bezit zijn van de "vervalste identiteitsdocumenten of paspoorten" die daarentegen wel steeds worden teruggevonden bij de zogenaamde "passeurs".

Dat wat betreft de 2 internetartikels, verzoeker wel degelijk een begin van bewijs aanbrengt.

Dat het niet is omdat verzoeker zijn naam in het artikel niet voorkomt, dat verzoeker niet zou worden gelinkt aan deze zaak zoals hij voor het Commissariaat Generaal steeds heeft gevolghouden.

Dat zelf het begin van tegenbewijs blijkbaar niet meer mogelijk is voor het Commissariaat Generaal.

Dat wat betreft de zoektocht van de politie naar verzoeker, heeft verzoeker voldoende geïllustreerd dat hij werkelijk wordt gezocht en serieuze problemen kende.

Dat de Commissaris Generaal moeilijk kan ontkennen dat het optreden van de politie in India in de praktijk niet steeds op een correcte wijze gebeurt.

Dat verzoeker gezien vaak problemen van corruptie op niveau van de overheid, politie dan ook moeilijk een ander vluchtalternatief kent en zou kunnen uitwijken naar een ander gebied in India.

Dat ook verder de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar de FIR registratie zonder dewelke verzoeker geen problemen zou kennen volgens hun oordeel.

Dat deze bewering volledig voorbijgaat aan de dagdagelijkse praktijk waar er vaak geen rekening wordt gehouden door de politie met de formele procedures en er vaak een willekeurig optreden bij de politiediensten wordt vastgesteld.

Dat verzoekers alzo wel degelijk hebben aannemelijk gemaakt dat hun relaas en opgeworpen vrees in overeenstemming zijn met het Vluchtelingenverdrag.

Temeer zijn verzoekers zeker in de situatie dat zij aantonen dat zij ingeval van terugkeer naar India een reëel risico op ernstige schade zouden lopen conform art 48/4,§2, a) en b) Vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen immers geen beroep doen op hun eigen autoriteiten nu het probleem uitgaat van hun eigen autoriteiten.

Verzoekers hebben aangetoond een gegronde vrees te hebben voor vervolging zoals bedoeld in artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

B. In ondergeschikte orde: Subsidiare bescherming

Artikel 48/4 stelt: (...)

Verzoekers menen in ondergeschikte orde dat indien uw Raad toch van oordeel zou zijn dat zij het vluchtelingenstatuut niet krijgen dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiare bescherming.

Verzoekers lopen immers het risico blootgesteld te worden aan ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers hebben hierboven reeds aangetoond dat de lokale overheid hen hiertegen niet kan of wil beschermen.

C. Conclusie

Om voornoemde redenen hebben verzoekers recht op erkenning van het statuut van vluchteling en in ondergeschikte orde op de subsidiaire bescherming.”

4.2 In deze kan niet dienstig de schending aangevoerd worden van artikel 1 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissingen er niet toe strekken verzoekers de vluchtelingenstatus, geregeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dat de omzetting vormt van artikel 1A van de Conventie van Genève, of de subsidiaire beschermingsstatus, geregeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, te weigeren, waartegen het in artikel 39/2, § 1, bedoelde beroep “*in volle rechtsmacht*” openstaat, doch wel er toe strekken hun asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, waarin de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissingen zijn genomen op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te stoelen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië"*

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft India kan het volgende gelezen worden: *"Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in India, de mate waarin vervolging of mishandeling in India voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in India algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn."*

In de aanhef van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende worden gelezen:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

In fine van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende worden gelezen:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen."

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet duidelijk blijkt dat wat hen betreft, aangaande India, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de

zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Met betrekking tot verzoekers' asielrelaas stelt de commissaris-generaal vast dat verschillende ongeloofwaardige verklaringen zijn afgelegd.

Waar verzoekers betogen dat hun visumaanvraag in 2005 niet in aanmerking kan worden genomen voor de beoordeling van de huidige asielaanvraag, gaan zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld dat eerste verzoeker tijdens het gehoor ontkende dat hij ooit een paspoort heeft gehad of ooit een visumaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat de commissaris-generaal oordeelt dat hierdoor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt aangetast.

Verzoekers trachten hun gebrek aan kennis met betrekking tot de paspoorten waarmee zij hebben gereisd te verklaren door te verwijzen naar de "passeur" die hen vergezelde. Evenwel volstaat deze verklaring niet nu de commissaris-generaal erop wijst dat zij, volgens hun verklaringen, twee internationale vluchten namen, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, zeker wanneer zij de Schengenzone betreden. Bovendien ondermijnen de ongeloofwaardige beschrijving van hun vluchtroute nog verder de algehele geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoekers menen dat zij met de twee internetartikels wel degelijk een begin van bewijs aanbrengen. Zij laten evenwel na het motief in de beslissingen, met name dat nergens in de internetartikels hun naam wordt vermeld als verdachte of wat dan ook, te weerleggen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de internetartikels *"op geen enkele manier een begin van bewijs"* van hun asielrelaas kan zijn.

Verzoekers betwisten het motief in verband met de zoektocht door de politie naar eerste verzoeker. Zij menen dat zij dit gegeven voldoende hebben geïllustreerd en dat zij *"serieuze problemen"* kenden. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen het volgende gemotiveerd: *"U beweerde dat de politie naar u op zoek is. Toch is er geen klacht tegen u ingediend en bent u officieel ook niet aangeklaagd (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Indien de politie werkelijk naar u op zoek zou zijn, is er niets dat hen in de weg zou staan om zelf een First Information Report (FIR) te registreren tegen u en officieel een zaak tegen u te beginnen. De vaststelling dat dit niet gebeurde, toont aan dat de mate waarin u gezocht werd door de politie danig gerelativeerd dient te worden. Aangezien u officieel niet werd gezocht door de Indische politie is er geen enkele reden waarom het intern vluchtalternatief niet op u van toepassing zou zijn. Uw problemen overstijgen het lokale niveau immers niet. Indien u al enigszins problemen zou hebben gekend met de lokale politie, staat niets u in de weg zich elders in India te vestigen."*

Verzoekers betwisten niet dat zij niet officieel zijn aangeklaagd door de politie. De commissaris-generaal lijdt hieruit af dat hun problemen met de politie het lokale niveau niet overstijgen. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoekers in hun verzoekschrift geen enkel concreet argument aanhalen dat aantoont dat zij niet over een intern vluchtalternatief beschikken. Waar de commissaris-generaal oordeelt dat hen niets in de weg staat zich elders in India te vestigen, tonen verzoekers niet aan dat het oordeel onjuist of kennelijk onredelijk is. Verzoekers menen dat zij minstens in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en herhalen dat de lokale overheid hen niet kan of wil beschermen tegen *"ernstige schade, zoals foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen"*. Verzoekers laten evenwel na hun grief ter zake te concretiseren. In de mate verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de feiten merkt de Raad op dat het onderzoek van de andere beoordeling door verzoekers van de gegevens van hun zaak de Raad zou nopen de zaak opnieuw te beoordelen in het licht van de omschrijving van de vluchtelingenstatus uit artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus uit artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wat zijn annulatiebevoegdheid te buiten zou gaan. In zoverre verzoekers met hun uiteenzetting de Raad lijken te willen vragen zich uit te spreken over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, herhaalt de Raad dat hij in deze niet bevoegd is zich in de plaats te stellen van de overheid en de asielaanvraag van verzoekers opnieuw ten gronde te beoordelen.

Verzoekers slagen er niet in om de hoofdmotieven van de bestreden beslissingen die steunen op de gegevens van het dossier, te weerleggen. Zij tonen niet aan dat de motieven steunen op een foutieve

feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN